

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Gminnej Bibliotece Publicznej w G.
o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne
oraz z powództwa M. K.
przeciwko Gminnej Bibliotece Publicznej i Gminie G.
o wynagrodzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 kwietnia 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Gminnej Biblioteki Publicznej od
wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 24 września 2007 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Pozwana Gminna Biblioteka Publiczna w sprawie z powództwa M. K. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne i o wynagrodzenie wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 września 2007 r. Zaskarżonym wyrokiem oddalono jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy z dnia 19 czerwca 2007 r., którym oddalono powództwo w zakresie żądania uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, zaś powództwo o wynagrodzenie uznano za zasadne co do kwoty 21.756,67 zł.

Wnosząca skargę zarzuciła w niej naruszenie art. 47 § 1 i art. 81 § 1 k.p. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sądy pierwszej i drugiej instancji, że powódce oprócz zasądzonego jednomiesięcznego wynagrodzenie na podstawie art. 47 § 1 k.p. za czas pozostawania bez pracy, przysługuje także wynagrodzenie za czas gotowości do pracy na podstawie art. 81 § 1 k.p. poczynając od dnia 3 stycznia 2006 r. w sytuacji, gdy wyrok ustalający, że uchybienie terminu zgłoszenia się powódki do pracy u pozwanej nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych uprawomocnił się w dniu 15 marca 2007 r. a od dnia 16 marca 2007 r. powódka została dopuszczona do pracy u pozwanej. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, iż istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, na których oparta została skarga kasacyjna, a które wywołują rozbieżności w orzecznictwie Sądów rozpoznających niniejszą sprawę w pierwszej i drugiej instancji z orzecznictwem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 27 kwietnia 1977 r. w sprawie I PZP 3/77 (OSNC 1977 nr 9, poz.163), której teza brzmi „Pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przez okres nie dłuższy niż określony w art. 47 § 1 k.p.; przepis art. 81 k.p. w przypadku takim nie ma zastosowania” . Skarżąca podkreśliła, że Sądy obu instancji przepisy te zastosowały łącznie, kumulując roszczenia z nich wynikające. Nadto w skardze podniesiono potrzebę wyjaśnienia, czy w sytuacji gdy postępowanie sądowe przedłużyło się z przyczyn niewłaściwego ustalenia przez Sąd pierwszej instancji strony pozwanej (w sprawie pierwotnie Gminy zamiast Gminnej Biblioteki Publicznej) oraz niewłaściwego składu Sądu - co spowodowało nieważność postępowania i konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania w składzie ławniczym - należy skutki tych nieprawidłowości przypisać wyłącznie stronie pozwanej, bowiem za taki wydłużony okres z przyczyn niezależnych od stron, została pozwana obciążona skutkami poprzez zasądzenie od niej wynagrodzenia za czas pozostawania powódki bez pracy z ustawowymi odsetkami.

Powódka złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną; nie zgłosiła w niej jednak żadnego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. W szczególności nie można zgodzić się ze skarżącą, iż Sąd drugiej instancji orzekł w sprawie w sposób sprzeczny z orzecnictwem Sądu Najwyższego oraz, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wyrok Sądu Najwyższego wskazany w skardze należy bowiem uznać za nie mający zastosowania w stanie faktycznym sprawy, a zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącą zostało w pełni wyjaśnione w adekwatnej do okoliczności rozpoznawanej sprawy uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1976 r., V PZP 12/75 (OSNC 1976 nr 9, poz. 187). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy przesądził jednoznacznie, że odmowa pracodawcy ponownego zatrudnienia pracownika przywróconego do pracy, który zgłosił gotowość jej podjęcia w okolicznościach usprawiedliwiających przekroczenie terminu przewidzianego w art. 48 § 1 k.p. uzasadnia prawo żądania prze niego wynagrodzenia za czas istnienia przeszkody w jej świadczeniu, wynikającej z przyczyn dotyczących zakładu pracy (art. 81 § 1 k.p.)

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono, jak sentencji.